

URZĄD PATENTOWY
w WARSZAWIE B65d 31/04
OPIS PATENTOWY

Nr 31640

Kl. 54 f, 4/10

Marian Mazur, Warschau

Szttywne naczynie papierowe, zwłaszcza nieprzemakalne

Zgłoszono 9 grudnia 1940

Udzielono 20 marca 1943

Jedną z głównych przeszkód przy stosowaniu papieru do wyrobu naczyń, np. pudełek, kubków, słoików lub puszek, jest trudność uzyskania odpowiedniej sztywności ścian naczyń. Trudność ta występuje tym wyraźniej, im większe wymiary ma naczynie; o ile bowiem przy małych formatach naczyń papierowe skutecznie wytrzymują porównanie ze słoikami szklanymi i blaszanymi, o tyle przy większych (np. rzędu 0,5—1,0 l.) wyraźnie im ustępują, ponieważ sztywność ścian tych naczyń jest zbyt mała. Sztywność naczyń papierowych starano się zwiększyć głównie przez stosowanie sztywnych gatunków papieru (np. kartonu o dużej gramaturze) oraz przez zwiększenie liczby owinięć taśmy papierowej użytej do konstrukcji ścian.

Pierwszy z tych sposobów nie pozwala wyjść poza pewne granice, ponieważ użycie zbyt grubych gatunków papieru nastęrcza duże niedogodności w pracy, drugi zaś, chociaż teoretycznie nieograniczony, jest jednak związany ze znacznym podrożeniem materiału i robocizny.

Celem wynalazku jest uzyskanie odpowiedniej sztywności naczyń papierowych na drodze mniej kosztownej i prostszej w wykonaniu.

Istota wynalazku polega na zastosowaniu twardejących mas plastycznych do usztywnienia ścian naczyń papierowych. Pod twardejącymi masami plastycznymi rozumie się takie ciała względnie ich związki lub mieszaniny, które, po uformowaniu ich w odpowiednie kształty, dopóki znajdują

się w stanie podatności, twardnieją następnie wskutek stygnięcia, parowania składników, reakcji chemicznych itp. procesów. Jednym z prostszych przykładów mas plastycznych jest mieszanina gipsu i wody, twardniejąca w miarę wysychania wody.

W przemyśle znane są liczne rodzaje mas plastycznych pod rozmaitymi nazwami, np. sztuczny róg, galalit, bakelit lub sztuczne żywice. W skład ich wchodzi głównie różne gatunki klejów, żelatyna, kazeina, żywice, oleje, wełna drzewna, mąka korkowa, białko, krew, szkło wodne, roztwory nitrocelulozy i acetylocelulozy, celuloid i jego produkty pochodne, krochmale, tlenek cynku, gips, kreda, glina, kaolin, azbest, magnezja itd.

Naczynia papierowe wykonuje się np. w postaci dwóch walców, z których jeden znajduje się wewnątrz drugiego, a które przedzielone są warstwą masy plastycznej.

Nieprzemakalność usztywnionych w ten sposób naczyń uzyskuje się przez nasycenie ich środkiem wodoodpornym, np. parafiną.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sztywne naczynie papierowe zwłaszcza nieprzemakalne, znamienne tym, że jest usztywnione przez zastosowanie masy plastycznej utworzonej z miążkiego kaolinu lub gipsu

2. Sztywne naczynie według zastrz. 1, znamienne tym, że warstwy papieru są przedzielone masą plastyczną.

3. Sztywne naczynie według zastrz. 1, znamienne tym, że dla nadania mu nieprzemakalności jest ono nasycone ciałami wodoodpornymi, np. parafiną.

Marian Mazur